

ქიზი № 3. 9

კვირა 15 მაისი 1916 წ.

რედაქციის ადრესი: თბილისი, ოლღას ქუჩა № 6.

ფასი 12 კაპ.

მშენებელი პატრონები

იუმორისტ.
ჟურნალი

№ 20

300 წლის დღესასწაული უკვდავი მწერლის სერგანტესისა.

Handwritten red stamp: 2016

ქართველი დონ-კიხოტი*) და სანჩო-პანჩო**) ბრუნდებიან გამარჯვებულნი ქარის წისკვილებთან ბრძოლის შემდეგ.

*) მწერლობაში კიტა აბაშიძის ფსევდონიმით გამოდის.
**) მწერლობაში კოწია თუმანიშვილის სახელს ატარებს.

საქმის კაცები.

გათავდა ის „საქმე“
და დონკიხოტები,
ეროვნულ „მერანთა“
ზე შენაბოტები,

მოდინ ამაყად,
მოდინ მძლეველნი,
რანდულ ყიყინის
სიუხვით მურქვეველნი.

მათ უკვე მოსტეხეს
ფრთა ქარის წისქვილსა,
თავს ლაფი დაასხეს
სიმორცხვეს, სირცხვილსა!

შემოსეს დიდებით
მათ ერის სახელი,
რაკი თვით შეიქმნენ
მის გამომსახველი.

შეხედეთ დონ კიხოტს,
„როსინატს“ მისასა...
(ქართველ გლეხს თუ არ ჰგავს
და თავად კიტასა!)

სამასი წელია,
რაც დიდი სერვანტეს
ისპანთა მწერალი
მოკვდა და დამარხეს.

მაგრამ ის, რაც მისმა
აღბეჭდა კალამმა,
ჯერაც ვერ შემუსრა
ეპოთა ცვლის ძალამა.

კვლავ ცოცხლობს „დონ-კიხოტ“
სერვანტეს კი არა...
თვით სანჩო-პანჩომაც
ჯანმრთელად იარა,

და დღესაც სეირნობს,
ის როგორც წინათა
გულმშვიდი ღიმილით,
და არხინათა.

ყველა ერს ბლომათ ყავს
ამგვარი მხედრობა,
მაგრამ ჩვენ ამ მხრივაც
ვერაფინ გვედრება,

და მივირს საშინლად
საგანს რო ჩაგხედავ,
იმ რიგათ მივირს, რომ
თქმასაც ძლივს გავბედავ:

—რათ მოკვდა სერვანტეს,
სანჩო კი გადარჩა?
და ქართლის ცხოვრება
დონ-კიხოტო რად დარჩა?

ეშმაკი.

ორი რელაქცია.

„სამედიტატო სასამართლომ, რომელიც
შესდგა ფარმ. ქვათაძესა და „ზვირთის“ კორეს-
პოდენტ, შუბის“ შორის უკანასკნელის ბრალდებ-
ა დაუსაბუთებლათ სცნა და თანახმად მხარეთა
შორის დადებულ პირობისა 50 მანეთი „თანამე-
დროვე აზრის“ რელაქციას გადასცა. (გაზეთიდან).

ზვირთის რელაქციაში.—მეგობრებო, ამ გა-
რემოებას საჭიროა ახლავ გაეწიოს ანგარიში. მარ-
თალია ჩვენს რელაქციას ამით არაფერი აკლდება,
ჯარიმას კორესპოდენტები იხდიან, მაგრამ სახეში
სხვა მხარეც უნდა მივიღოთ. საქმე იმაშია, მეგობ-
რებო, რომ ამით ჩვენ ვაღონიერებთ ჩვენი მტრე-
ბის რელაქციას. ხუთი თუმანი, რა თქმა უნდა დი-
დი არაფერია, მაგრამ მთავარი საფრთხე პრეცედენ-
ტის შექმნაა. თუ ყველა ჩვენს სააღალბედლოთ
გაშვებულ ინსინუაციებს ასეთი კუდი გამოაბეს და
მათი სამართლიანობის დამტკიცება მოგვთხოვს
სად წაგვიყვანს ეს პერსპექტივა?

— გვესმის, მეგობარო, თქვენი გულსტუკი-ვილი, მაგრამ საქმეს რითი უნდა ვუშველოთ?

— აი მომისმინეთ. ქართველი დემოკრატია, რომლის წარმომადგენელი მხოლოდ და მხოლოდ ჩვენა ვართ, რასაკვირველია ბრძოლის ამ საშუალებებზე ხელს ვერ აიღებს, ეს იგივე იქნება, რომ გერმანიას წყალქვეშა ნაგებით თარეშით აუკრძალო, მაგრამ ჩვენ საქმე ისე უნდა მოვაჭახრაკოთ, რომ ქანგის მოღება არ შეიძლებოდეს.

— ვეცდებით, ვეცდებით! ერთხმით უპასუხა თედორეს „მთელმა ქართველმა დემოკრატებმა“ (სამში მხოლოდ ერთმა შეიკავა თავი).

— მაშ ვგრე. მეგობრებო! არც ერთი კაპეიკი ჩვენს მტრებს ჩვენი ჭორების ფასად.

„თანამედროვე აზრის“ რედაქციაში. ამხანაგებო! მითხარით რა სახელით შევიტანათ ეს ხუთი თუმანი საანგარიშო წიგნში. — ჩუმ-ჩუმი ლიმილით ეკითხებოდა ვასო სარედაქციო კოლეჯის წევრებს.

— სრულიად უბრალოდ, წარმოსთქვა, ერთმა, ჩასწერე: „შემოვიდა „ზვირთის“ რედაქციიდან „თანამედროვე აზრის“ ფონდის გასაძლიერებლათ ამდენი და ამდენი“...

— არა, მე მგონია ასე უმჯობესი იქნება: „მიღებულ იქნა გაზ. „ზვირთის“ რედაქციისაგან მის ნებისით და უნებლიეთ ცოდვათა მოსახსენებლათ ხუთი თუმანი. პანაშვიდი დანიშნულია...“

— დაწყევლა ღმერთმა, კაცო „საქართველოს“ რედაქციაში ხომ არა ვართ პანაშვიდები ვიხადოთ.

— ასეა, თუ ისე, ეს კარგი წყარო აღმოუჩინდა ჩვენს გაზეთს ამ სიძვირის დროს. ესთქვათ ცხრა მეთათედი ცილის წამებათა და ინსინუაციების მიიჩქმალა, დანარჩენი ერთი მეთათედიც კვირეში ოცდაათ — ორმოც თუმანს იზამს.

— თუ ასეა, ამ თანხით ჩვენ შეგვეძლება საორშაბათო გაზეთი გამოვსცეთ თფილისში და ვებრძოლოთ „სახალხო გაზეთის“ ნაბიჭვარას.

— კარგი და პატიოსანი, მაგრამ თუ ვებრძოლებით და მოვსპობთ, მაშინ ეგ შემოსავალიც ხომ მოისპობა.

უხერხული მდგომარეობა შეიქნა.

„ემშაკის მათრახის“ რედაქცია თავის მოსაზრებას გამოსთქვამს ამის შესახებ.

ჩვენის აზრით „თანამედროვე აზრის“ პოზიცია შემცდარია. არავისთვის საიდუმლოებას არ შეადგენს ის ფაქტი, თუ რა სამსახურს უწევს გაზ. „ზვირთი“ მის დედინაცვალ „სახალხო ფურცელს“. ვერც ერთი ორგანო ვერ მიაყენებდა მათ იმ ზიანს, რაც უკვე მოიმოქმედა თევდორე ღლონტის ზვირთმა. თუ მართლა დარღვევა უწერია იმას, რაც აშენებული არაა და რასაც „ფედ. პარტია“ ეწოდება, საუკეთესო მრღვეველი თედორე ღლონტი და მისი „ზვირთია. ბ-ნ გერონტი ქიქოძის „საქართველოში“ გადასვლა, უმთავრესად თევ. ღლონტის მიზეზია, ვინაიდან ორი ბუმბერაზი ერთ პატარა ქაობში ვერ მოთავსდებოდა..

ვიცოცხლოთ და მასაც დავინახავთ, თუ როგორ გააძეგებს თევდორე ღლონტი კიტა აბაშიძეს, და სხვა მის მაგვარ სოციალისტებს. ჩვენ გვეგონია გაზ. „საქართველოს“ მოსყიდული ყავს თედორე ღლონტი და თუ ჩემი მოსაზრებანი მართალია:

— დაუბრუნდეს მიღებული 50 მან. „ზვირთის“ რედაქციას, რომ მან განაგრძოს თავისი მუშაობა „ეროვნული სოციალისმის“ ნგრევის საქმეში.

მორიელი.

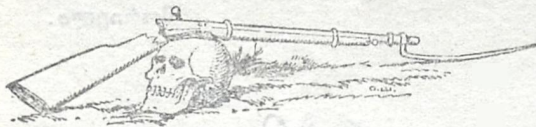
გობინაჟი.

გაზ. „სახალხო ფურცლის“ მე-567 ნომერში გორელი კორესპონდენტი ბ-ნი სანგანიძე სწერს:

„გორელი იცინის მაშინ, როცა სატირალია, სტირის—როცა უნდა იცინოს; ჰყვირის, როცა ჩუმად ყოფნა საჭიროა, კრინტს არა სძრავს, როცა უნდა იყვიროს; ზეიმობს იქ, სადაც სამგლოვიაროა, ძაძას იცვამს, როცა ზეიმია საჭირო...“

„მარად იცხოვრებ, მარად ისწავლიო“ ამბობს, გვგონებს, რომელიღაც ანდაზა. სწორეთ ახლა მივხვდით, რატომ არის, რომ გორელი კორესპონდენტი „სახალხო ფურცლისა“ ბ-ნი სანგანიძე: სიცრუედ ასაღებს, რაც სიმართლეა, სიმართლედ გამოაქვს, რაც სიცრუეა; მახინჯათ ასურათებს, რაც სალ-სალამათია, სალათ გამოჰყავს, რაც გონჯი და მახინჯია; ღირეს ხედავს იქ, სადაც ბეწვია და ბეწვს ვერ ამჩნევს იქ, სადაც ღირეა. ამაზე ითქმის: „ხარი ხართან დააბი, ან ზნეს იცვლის, ან ფერსაო“.

კი.

გიუარს პირი.

იგავ-არაკი.

სოლომონი და დავითი მიდიოდენ ერთხელ გზათა—
(ის არ ვიცი, ეს მგზავრობა მოისურვეს იმ დღეს რათა!)
გზაში შეხვდათ მწირის ქონი,
ჩანათხარი მიწას ღრმათა.
ქონ-წინ იჯდა გლეხი კაცი,
ფიქრს ექცია იგი ქვათა.

დანიხა ორი ბრძენი,
სალამი სძღვნა, ვით წესია.

მოახსენა: რჩევას ვითხოვ,
თქვენი სიბრძნე უგრძესია.
ღარიბი ვარ, უმამულო,
არც მიხნავს, არც მითესია,
მხოლოდ იმით ვარ მდიდარი,
შვიდი შვილი დამესია.

აწ სიმშლი კარზე მადგას,
შემაწუხა მეტის-მეტად,
პური არ მაქვს, არც სიმინდი,
ერთი ძროხა მყავდა კენტად,
მინდა დავკლა—მაკე ძროხა,
მენანება გასამეტად,
სიკვდილი კი მემუქრება
ცოლშვილითურთ გასაქლევად.

და სიკვდილის ანგელოზი
დღეს არის თუ ხვალ მეწვევა,
მოთმინება აღარ ძალ მიძს,
გულში სევდა არ მეტევა,
უნდა დავკლა მაკე ძროხა,
თუმცა სისხლი დაინთხევა,
სხვა სახსარი არა მაქვს რა,
და როგორ ვქნა, მომეც რჩევა.

დავით ბრძანებს: „არ დაკლაო,
მოგებამდის მოუცადე,
როს მოიგებს, მისი წველით
შენთვის საზრდო შეამზადე,
რძე მაწონათ შეადედე,
ერბო, ყველი ამოხადე,
როდესაც ხბო მოიზრდება
დაკალ სქამე მით სამწვადე“.

სოლომონმა უთხრა გლეხსა:
—მე კი გირჩევ დღეს დაჰკალო,
დღეს მაგითი იოლს წახვალ,
ღმერთი სხვასა მოგველს ხვალო“.
გაურისხდა მეფე ბრძენსა:
—გირჩევ იქით მოგვეცალო,
თავად ისეც ღარიბია,
გსურს ოჯახი დაუცალო?!

მიუბრუნდა დავით გლეხსა:
—მე რაც ვითხარ დამიჯერე,
ხბოს მოიგებს, რძე მაწონით
კუქს გაიძღობ კარგათ მერე,
ყველს და ერბოს ფულზე შესცვლი,
ტანთ საცმელი შეიკერე,

არ გაბეღო ძროხის დაკვლა,
ხელ უხლებლათ გააჩერე.

ურჩია და გზას გაუდგენ
სელა განაგრძეს, გაიარეს,
მწვანებ ველთა შეჭხაროდენ,
გლეხზე ფიქრი უკუ ჰყარეს,
მივიდენ იქ, ვინც ელოდათ
ვისი ნახვით გაიხარეს.

აქ კი გლეხი მთლათ შეეპყრო
განსაცდელსა მეტათ მწარეს.

რა თქმა უნდა, მომლოდინე
დატრიალდა მასპინძლურად,
გაუშალა ლურჯი სუფრა,
ზედ ხორავი ჯურა-ჯურად,
სასმელები მშვენიერნი,
მოსალხენად საამურად,
სტუმარი და მასპინძელი
შემოუსხდენ სუფრას პურად.

ლხინსა მორჩენ წამოვიდენ,
მოატანეს ქოხის კარსა.

დავით გულთი დაეძებდა
ძროხის პატრონ მეგობარსა,
სურდა მისთვის დაეკითხა
ფურს შესძენდა, ან თუ ხარსა,
მოახლოვდენ და წარმოსთქვა:

— შეილო, ნეტავ ეს რა ჰყარსა?

უპასუხა შვილმა დავითს:
— მამავ, ვგონებ გიყარს პირი!
თორემ ახლოს არა სჩანს რა,
არც ფრინველი, არც ნადირი,
აბა მიდი, ქოხი ნახე
იქ დაგხვდება გასაკვირი,
რაცა შენის ბრძანებითა
გლეხს მოჰგვარე გასაქირი“.

რა წინ წარსდგა, ქოხს შეხედა,
საოცრება დაინახა:

ხალხი ყველა დახოცილი
მოგებაში მკვდარი ძროხა,
თუმცა ბევრი შეინანა,
გულსა შინა ივაგლახა,
(ესრეთს ნაყოფს გამოიღებს
ზოგიერთა რჩევა გლახა)

მოახსენა სოლომონმა:
— ამას ხედავ რა მოხდაო,

ერთი მრუდე რჩევისაგან
მთლად ოჯახი ამოწყდაო.
დიდი გმართებს სინანული,
ამა ცოდვის ჩამოხდაო,
რათა შენით დაიხოცნენ
რაც ჰყარს, შენს პირს აღმოხდაო.

ან. განჯის-კარელი.

ქალთა საკითხი.

სწორედ შემთხვევით წავაწყდი „სახალხო ფურცლის“ 569 ნომერში ერთ ჩემს ძველ ნაცნობ მანდილოსანს, ქ-ნ ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასულ იმნაძეს.

წავაწყდი და სასიამოვნოდ განმაცვიფრა ქ-ნ ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასულ იმნაძის*) არსებობა და მსოფლ მხედველობაში მომხდარ ცვლილებებმა.

წინეთ ის მხოლოდ „ლეო ხუნდაძე“ იყო, რამაც ერთხელ უნებლიეთ შეცდომაში შემეიყვანა, ახლა კი „ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასული იმნაძე“ გამხდარა. ჩემთვის კი მეორე ცვლილებაა უმეტეს საყურადღებო.

წინეთ ქ-ნი ლეო ხუნდაძე ეგრედ წოდებულ „ძალის“ პარტიას ეკუთვნოდა და სადაც საქმე „ძალით“ სწყდება იქ სიმართლეს რაღა ადგილი უნდა ჰქონდეს. დღეს კი ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასული იმნაძე უკვე „სიმართლის ადვიარების“ პარტიაში გადარიცხულა.

ამიტომაც იყო, რომ „წერილის“ თავმა და ბოლომ სასიამოვნოდ განმაცვიფრა. მაგრამ როცა შინაარსი გავიკანი ჩამეკინა და მომაგონდა:

„ტყავი თუმც გამოგიცვლია
გულში გაქვს ვსევ ძველიო“.

მე დარწმუნებული ვარ, ქ-ნ ლეო (ვასილ)

*) არ იფიქროთ, რომ გრძელი ტიტული მართა ბუხარისა და ხვის ემირებს ჰქონდეთ.

ხუნდაძის ასულ იმნაძეს „სიმართლის აღიარება“ იმიტომ დასჭირდა, რომ... ხათაბალაა სწორეთ ქალებთან კამათი. სულ სხვა იქნებოდა ეს წერილი რომ ბეჟან ვასილის-ძე ხუნდაძეს დაეწერა, მაშინ ვიტყოდით გაბედულათ: ეს „სიმართლის აღიარება“ იმისთვის დაჭირდა ბ-ნ ბეჟან ვასილის-ძე ხუნდაძეს, რომ ერთი წიხლი კვლავ გაიქნიოს დასელებისაკენ მეთქი. აქ არავითარი ფაქტიური და მით უმეტეს მორალური შეცდომა, თუ ანტითავაზიანობა არ იქნებოდა.

ქალბატონ ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასულ იმნაძესთანაც ასეთი ტაქტიკა არ გამოადგება და თუნდაც ათასჯერ მისაყვედუროს ამის გამო ქალ-ვაჟთა თანასწორობის პრინციპის დარღვევა, მე მაინც ვერ დავეთანხმებო ბ-ნ შოთა რუსთაველის სიტყვებს:

„ლეკვი ლომისა სწორია,
ძუ იყოს თუნდა ხვადიაო“,

მით უმეტეს, რომ საგანი ქ-ნ ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასული იმნაძის წერილისა „ქალთა თანასწორობის“ საკითხია. ის, ძველებური გატაცებით, ეკამათება „თანამ. აზრის“ კორესპ. „დამსწრეს“ და ბრალსა სდებს იმ ბოროტ განზრახულებებში, რომ მან არ აირჩია „კავშირთა კავშირში“ არც ერთი ქართველი ქალი. დანაშაული პირდაპირ მიუტყვევებელია. საზოგადოთ მდებრობითი სქესი ქართველობის დაახლოვეთ ნახევარს შეადგენდა, ხოლო დღეს ორი მესამედი მაინც იქნება. და თუ ეს ასეა, რატომ მოხდა, რომ შეიღ კაცში ერთი ქალი არ გამოერია?

ქ-ნი ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასული იმნაძე ჩემის აზრით სამართლიანად აბოზოქრებულა ამ ძალმომრეობის წინააღმდეგ. აქვე ვიჩქარი განგმარტო, რომ მე ქალთა თანასწორობის საკითხში ერთობ მოვიკოტლებ. მავალითად ჩემთვის გაუტყვეველია, როგორ მოიქცეოდა ქალთა თანასწორობის მომხრე აი თუნდ ასეთ კონკრეტულ შემთხვევაში:

ვსთქვათ ასარჩევია ახალი ქართული საზოგადოების გამგეობა ხუთი კაცისაგან. კრებას დაესწრო 50 კაცი, რომელთაგან 15 მდებრია, 35 მამრი. საზოგადო განვითარების, მომზადების და ენერჯის მხრით მამრებში 15 საკანდიდატო კაცია. ამათგან ყველას პირველი სჯობია და ასე ბოლოსკენ ღირსება კლებულობს. მესუთმეტე მამრის შემდეგ მამაკაცებს ღმერთი უწყრებათ და პირველობა

დღდაკაცის მხარეს გადადის. რა მოსაზრებით უნდა იხელმძღვანელოს ამრჩეველმა ამ შემთხვევაში:

- ა) აირჩიოს ხუთი მოწინავე მამაკაცი, თუ
- ბ) ქალთა თანასწორობის მიხედვით გამოსტოვოს 11 უფრო ღირსეული კანდიდატი მამაკაცი და აირჩიოს მეთექვსმეტე წყებაში მდგომი ქალი? ვსთქვათ ეს მეთექვსმეტე კანდიდატი ბრძანდებოდა ქ-ნი ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასული იმნაძე. სანტერესოა ვიცოდე: როგორ მოიქცეოდა ამ შემთხვევაში პატივცემული მოღვაწე ქალი. გადახტებოდა იმ თერთმეტ ღირსეულ კანდიდატს, თუ დასთმობდა პრინციპს თანასწორობისას?
- გარდა ამისა, ვსთხოვ უფრო მკოდნე პირთ ქალთა მოძრაობისას, (ვიღრე ქ-ნი ლეო (ვასილ) ხუნდაძის ასული იმნაძე) განმიმარტონ: — გულისხმობს ასეთ დათმობას ქალთა თანასწორობის საკითხი, თუ...

ეშმაკი

პეტარა ფელეტონი.

არაკი.

„სიამითა და შევებით ვივსებო,
როდესაც გკითხულობ გაზ. „ზვირის“
კ. ებრალიძე.

ვირი ქაობში დაებათ—
დიდ-ყურა საზრდოს ძიობდა,
რა-კი ბალახი ეშოვა
სხვას აღარაფერს ჩიოდა!
წუმზეში, ლაფში ნაზარდი
მწვანითა იკვებებოდა,
არ ქონდა დარდი ქუჭყისა
სწიწკნიდა, იღებებოდა!..
მოსწონდა მწვანე ბალახი,
სქამდა თან დახვიზინებდა
და ყროყინ-ტრაბახობითა
მყრალ ქაობს მოაღბინებდა:

„რა კარგსა წალკოტს დამაბეს—
 ედემში ვცხოვრობ, ვსტკებბიო,
 ლორთქოში, მწვანე ბალახით
 კუქს ვივსებ, ვიკვებებო!
 პატივს მცემს ჩემი პატრონი,
 ძველებს არ ვიტანჯებო,
 აღარც საპალნეს დავატრევ,
 როგორაც სხვა ვირებო!
 რა-კი წალკოტი ვიხილე,
 გავცან მწვანის გემოსო,
 აქედან ფეხსაც არ დავსძრავ,
 თუნდა კეტითაც მცემოსო!
 მეყოფა: დიდი სასჯელი
 გმირულათ ვადვიტანეო;
 სხვის სამსახურით, შრომითა
 უზომოთ მოვიდალეო“.

და, შეკუნტრუშდა, შეუხტა,
 თანაც გაგორდა ქაობში,
 საბრალოს, თავი ბედშვიც,
 მართლაც ეგონა წალკოტში!..

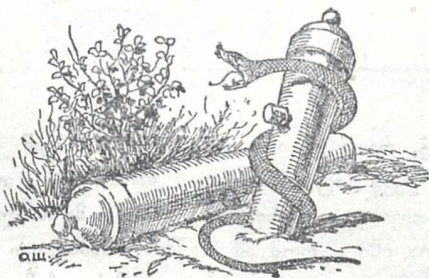
და როცა გული იჯერა—
 ხმა აუწია ნაზ ტონსა,
 შეხედა თავზე წამომღვარს
 თვისს განრისხებულ პატრონსა.

— „ეგ რა გიქნია მუტრუკო,
 ტალახში რატომ გორაო,
 ეგ შენი ზუგი ნათითხნი
 როგორდა დავიურაო?“.

ზე წამოაგდო, გასჯოხა
 და წამოჰკიდა ცალეები...

როგორა ჰგვანან ამ მუტრუკს
 ზოგ-ზოგი მაჩანჩალები.

ალბურიონი.

ლავაჯ კითოუს როე ჰკითხავან:

— ქეთევანა სოფრომოვნა, რას ფიქრობთ—
 როგორი ყმაწვილია გუგული?

— არ ვიცი, ღმერთმანი, რა გითხრათ! კრა-
 სივ, იზიაშჩენ, ნო უ ნეგო ესთი ოდინ ბოლშოი
 ნედოსტატოკ.

— მითხარით, ქეთევანა სოფრომოვნა, რა
 ნაკლი აქვს ისეთი!

— ვერა, ვერა! ვერ გეტყვით! არავისთვის
 არ მითქვამს და არც თქვენ გეტყვით! დამიფაროს
 ღმერთმა!.. სკაყუ ტოლკო, ჩტო ონ გლუჰ! ხან-
 დახან ისეთ სიტყვებს იტყვის ხოლმე, ჩტო პროს-
 ტო უდივიტელნო! ასეთი აზრისაა ჩემს შესახებ
 ლამაზი ქეთო.

მკითხავთ: რადა?
 აი რად!

ერთ მშვენიერ საღამოს, როდესაც ქეთოსთან
 ერთად დავსვირნობდი ქალაქის ბაღის მყუდრო
 კუთხეებში და ქეთოს გული თითქმის დაპყრობილი
 მქონდა, ერთმა აზრმა გაძირბინა თავში:

„მე ქართველი ვარ, ქეთოც ქართველია! მაშ
 რადა ვსაუბრობთ რუსულ ენაზე? განა ქართული
 ენა მდიდარი არ არის სიყვარულის გამოსათქმელ
 სიტყვებით?“

ამ აზრის შემდეგ მტკიცედ გადავწყვიტე ქე-
 თოსთან წმინდა ქართულ ენაზე მესაუბრა.

— ქეთევან, ამ ხეივანებში ლიფლიფები არსად
 არ ანთია და თქვენ ხომ შიშმა არ შეგიპყროთ?

ქეთო გაშტირდა! „ხეივანი“, „ლიფლიფა“,
 „შეგიპყრო“—ეს ყველა მისთვის უცხო ხილი იყო.

— თუ შეგეშინდათ სიბნელისა წამსვე წუმწუ-
 მას გავკრავ, თამბაქოს გავაბოლებ და მის შუქზე
 გავაგრძელებ ქათინაურს... ქეთევან, როგორ ქარ-
 თულ ენის უცოდინო ვიაურვივთ გაჩუმებულხართ?..

ქეთომ ფეხს მოუჩქარა და მალე ელექტრო-
 ნით განათებულ გზებზე გამოველით. აქ ქეთოს
 თვალეებში ცრემლები შევნიშნე.

— პროშჩაიტე! მითხრა მან აკანკალებული
 ხმით. მე არ მეგონა, თუ თქვენ მაგისთანა ცული
 სიტყვებით გამლანძღავდით.

— ქეთევანა სოფრომოვნა, ეს რა ლანძღვა
 იყო. ქეთევანა სოფრომოვნა, მოითმინეთ... ეტლს
 მაინც დაგიქირავებთ... პროსტიტე... ქეთევანა...ებს!

გუგული.

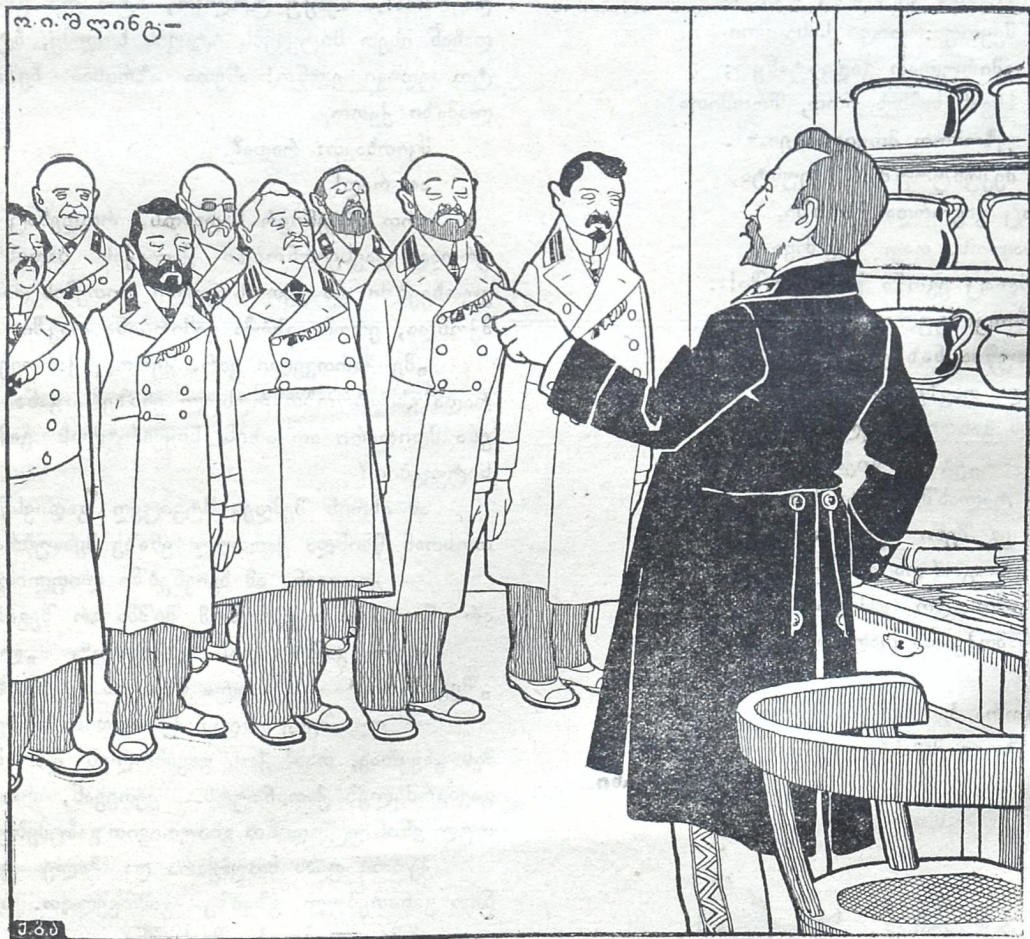
გამოცანა

(გან. ჯაზარეთი)

გამოცანას მოგახსენებთ
დიდი არაფერიაო,
ოთხ თვალა და ფეხებ გრძელა
უწნო ჭია-მწერიაო,
ტენიკობას მიჰყო ხელი,
თუმც მკურნალად სწერიაო

ეზოს ზომავს, პლანებს იღებს
თითქო ზემლემერიაო,
სასირბილო თუ რამეა
მორჩილ ფეხთა მტვერიაო,
სადაც ნახავს არ გაუშვებს:
ძაღლებისა მტერიაო.

კ-ბ.

ბ-ნო სახალხო სკოლათა დირექტორებო! მე გიხმეთ აქ, რათა გაგიცხადოთ, რომ თქვენ უნდა გააშროთ 5000000 კომბოსტო... მართალია, თესვის დრო უკვე გაცდენილია... მართალია თქვენს სკოლებს არა აქვს კომბოსტო, მართალია ბავშვები ოჯახისათვისაც ძვირფასნი არიან, მართალია ამ საქმისთვის თქვენ ერთ გროშსაც ვერ მიიღებთ და მართალია ისიც, რომ ამ საქმის, მავატიეთ სომხური სიტყვის ხმარა, თქვენ „ინჩიც“ არ გაგეგებათ, მაგრამ მიუხედავად ყოველივე ამისა ჩემი ბრძანება ენკენისთვის პირველს შესრულებული უნდა იყოს.

ხელ-ახლად არჩევის გამო

ა. ი. ხატისოვი. ბ-ბო, მე ქალაქის კეთილდღეობისათვის არ დამიზოგავს სიტყვა... (ტაში).

მორიბი ექსტაზი მამულიშვილისა

ვფიცავ! ვფიცავ, მეგობრებო,
„იმის“ ფეხებს...
(ოქროს ქოშას)
რომ ერთგულათ ვემსახურო
სანეტარო
„ძმობის“ დროშას.

ი. გრიშაშვილი.

დეპეშები.

საგარეჯო. დაარსდა მომხმარებელი საზოგადოება „ნათლი-მამობა“, რომელიც უმთავრესად შაბაიანს ანაწილებს. თავმჯდომარეთ ერთხმად არჩეულ იქმნა ბ-ნი ბაზიეროვი.

სოხუმი. ადგილობრივი დემოკრატიის მიერ დაარსებულ კოოპერატივს „მაჩიხას“ (დედინაცვალს) დიდი წინსვლელიობა ეტყობა. გამგეობაში არჩეულია სამი დენერალი, სამი გრაფინია და ერთი ტომარა*). უბრალო ხალხს აღარ აწუხებენ თავის საქმეზე შრომით. ცხადია მომავალ არჩევნებზე დემოკრატია საესებით დააფასებს ამ თავაზიანობას და შემდეგისთვის აღარ გარჯის პატივცემულ პირებს.

ბახვი. 24 აპრილს, საღამოს ხელთ საათზე, მოულოდნელათ დაატყვევეს რამოდენიმე ვაჭარი. პირველად „ბაზარს“ თავზარი დაეცა, მაგრამ მალე გამოირკვა, რომ დაქერილები, სამკითხველოს წევრთა მეორე კრებაზე დასასწრებლათ მიჰყავდათ და პანიკა მცირედ დაცხრა.

ტყუილად როდი უთქვამთ ჩვენს ძველებს: „შიში შეიქმს სიყვარულსაო“.

ხაშური. ღამემ მშვიდობიანათ ჩაიარა. ბნელ ქუჩებში დაიმტვრა მხოლოდ სამი კაცი და ცხრა დედაკაცი. აკრძალეს მალაქუსლიანი ფეხსაცმელები.

იქიდანვე. ადგილობრივმა მოძღვარმა საშინლათ გაამაგრა სასაფლაოს რაიონი. ცოცხალ არსებას შესვლა არ შეუძლია. შიშობენ: ვაი თუ მიცვალებულიც აღარ შეუშვასო.

იქიდანვე. „თამარობის“ დღესასწაულმა ბრწყინვალეთ ჩაიარა. გამოირკვა რომ ხაშურში 300 თამარი ყოფილა, რასაკვირველია განურჩევლად ეროვნებისა და სქესისა.

ერთმა ადგილობრივმა მოღვაწემ იანგარიშა, რამდენი თამარი გვეყოლება ათი წლის შემდეგ, თუ რომ გამრავლება წესიერი გზით წავა.

შედეგი დამაკმაყოფილებელია.

„ვარდენიშვილი“.

ნავთლული. (განმანაწილებელი პუნქტი). ერემცოვი იუწყება ცენტრალური ცეიხგაუზის დეპეშათა სააგენტოდან, რომ „ერვანდ ფაშის მიერ პავან-იარალ აყრილი „პორკონიკი“ ოტ ინფანტერი დეზინფერირი კოსლერ შპორებიანცი ქალაქში კვლავ „პორკონიკის“ ფორმით იარება, რის მოწმე თვითონვე გაგხდი და კინაღამ კომენდატსკი უპრავლენიეში ამოგყავი თავიო“.

ამბობენ რომ ნავთლულიდან „ვოლნი“ ტანი-სამოსში გამოწყობილი გადის ტრამევათ, მაგრამ ქალაქში ჩასვლამდი, (რალაცა სასწაულით) „პორკონიკი“ ხდება; ბევრისგან გაიგონებთ, თითქო ჯიბაში ჰქონდეს მთელი ამუნიცია და ისე იყოს დახელოვნებული, რომ წუთი იყოს წაჭირო, როგორც გასაკეთებლად აგრეთვე მოსაშორებლათო. სინამდვილის გამოსარკვევათ დანიიშნა სპეციალურ მხვერავთა კომისია.

იქიდანვე. „7—66“ სიმაღლე ერთი შეტევით აიღო ერვანდ ფაშამ, ამიტომ აღარ დასკირვებია „რასჩოტის“ ქარხნის ზარბაზნის ხმარება. რუბენ ბეი ძველებური სახით შეუდგა სამსახურის შესრულებას.

იქიდანვე. ხმები, თითქოს მზრუნველი განმანაწილებელ გოსპიტალში მოსამსახურე დაბალ პერსონლის დედათა სქესისა, ბებურხანოვი სამხელრო ცენზორად დაენიშნათ ამავე გოსპიტალში მოვალ და წამავალ წერილებისა, ტყუილი გამოდგა ალბათ „მეჭორეებმა“ მასლათ გამოიყენეს ერთნაირი „გულუბრყვილო“ სიყვარული ბებურხანოვისა თავის პაციენტებისადმი, რომ ის მართლაც მათ (პაციენტების) სახელზე მოსულ წერილებს ათვალეირებს, ყველა განყოფილებებში თვითონვე ჩამოარიგებს, (აბა რა სანდოა ახალგაზრდა ბიჭები!) ღამით რამდენჯერმე „აბხოდს“ გააკეთებს, (განა გასაკვირია—თვითონვე დარწმუნდეს თავის მზრუნველობის ქვეშ მყოფთა მდგომარეობაში?) და ვაი მას, ვინც ხელს შეუშლის ამ მძიმე და პასუხის საგებ“ ოპერაციის დროს.

ჯიმშერ.

*) რელაქცია აღშფოთებულია სააგენტოს მოუწყობლობით. ცხადია „ტომარას“ მაგიერ სხვა ვინმე იქნება არჩეული, თუნდაც ბ-ნი ნიკო თავდგირიძე. ნეტავ როდის ვედირებით სწორე ცნობების მიღებას.

მონსენეპა

ქიათურა. d. ეშმაკო!*) დ. ქიათურა სრულიად დაივიწყე! მას შემდეგ, რაც შენ კახეთში მოგზაურობა იწყე, ჩვენ აღარა გვწყალობ. მართალია, კახეთის მნახველს ჩვენი შპვი ქიათურა აღარ მოგვწონება, მაგრამ არც ისეა საქმე. ქიათურა, ოდესღაც შავი სამეფო, დღეს კულტურულ და განათლებულ ცენტრს წარმოადგენს. ამის სიმართლე ისეთი ადვილი დასამტკიცებელია, როგორც ორჯერ ორი თოთხმეტია**). შენ წარმოიდგინე, „ჩვენი მეგობარი“, ეს დასავლეთ საქართველოს, ქალაქ ქუთაისბურგის ლეიბ ორგანო, 50 ცალი სალდებო ქიათურაში ყოველ დღე იურათ. შენ გეოგრაფიის გარდა, მატემატიკასაც გიკებენ. აბა იანგარიშე, თუ რამდენ სიტყვას დაიტევს 50 ცალი გაზეთი. მე მგონია მილიონობით უნდა დავითვალოთ. ჰო და ყოველ დღე მილიონი ფაქიზი, ზრდილობიანი და ზნეობის მასწავლებელი სიტყვები რომ ვიკითხოთ და ვისმინოთ, რასაკვირველია გონებრივთა ავმბლდებით და გავკულტუროსნდებით.

აი მიზეზი იმ მდევკატური ნაბიჯისა, რომელიც ბადადგა ქიათურამ პროგრესის გზაზე, და რომელმაც ეგზომ განავითარა და განანათლა ჩვენი შავი სამეფო.

თუ ჩამოხვალ, გავაცნობ აქაურ ნიჭიერ ყმა-წყილს, ზრდილობიანს, მეგობრის რედაქციაში კარგათ ცნობილს, საზოგადო მოღვაწეს, ღირსეულს და ენა წყლიან ორატორს, დიდათ პატივცემულ პრაკოფ პატიოსნოვიჩ ფონტრიპაკოვს და მის ღირსეულ მეუღლეს ბარონ რიბოვს, რომელთაც ესოდენი ღვაწლი დასდეს ქიათურას, რომელთა მეოხებით და „ჩვენი მეგობრის“ საშუალებით მილიონობით შევიძინეთ ზნეობის და ზრდილობის გამოჩნატევი ტერმინები. დიახ პრაკოფ პატიოსნოვიჩ ფონტრიპაკოვი გახლდათ, რომელმაც კეთილ ინება და თავისი მოხერხებული ობსტრუქციით ადრე მოგვაშორა იმ სულშემსუთავ, გაფუჭებულ ჰაერს, რომელიც ჰსუფევდა ადგილობრივ თეატრის დარ-

ბაზში, 25 მარტს სახალხო უნივერსიტეტის კრებაზე.

მიუხედავთ ამოდენი ღვაწლისა, ჩვენ ხალხი, ისეთი უმადურნი გამოვდებით, რომ დავტანჯეთ ეს პატივცემულნი მოღვაწენი და მათდამი შეუფერებელი შრომა მივაყენეთ მეორე კრების მოსაწყობათ. წარმოიდგინე ბარონ რიბოვი, ეს სათნოების მოციქული, რომელიც მხოლოდ და მხოლოდ კაბინეტიდან უნდა სცემდეს ბრძანებას, ასე გავტანჯეთ, რომ თვით ეს ნაზი არსება დარბოდა ხმების საშოვნელად საჩხერის მიდამოებში. მართალია მას სოსანა მიუჩინეთ თანაშემწეთ, მაგრამ აბა სად ფეხის ხმას აყოლილი სოსანას მუშაობა და სად გამოწრთვნილ-გამოქანტარებულ ბარონ — რიბოვის თავზიანი და შემპარავი მოპყრობა ბრწყინვალე წოდებისადმი. დიახ ჩვენ არხენად გზვრინავდით მაშინ, როცა ბატონი რიბოვი შუალამისას დარბოდა აღმა-დაღმა და ხმებსა ჰკრეფდა. ბ. რიბოვმა არ დაზოგა თავი და ხალხის საკეთილდღეოთ კაკეთა ისეთი შავი საქმე, რომელსაც ჩვენ უბრალო მომაკვდავნიც არ ვკადრულობთ.

ბ. რიბოვზე უარესი დღე გასპადინ პრაკოფ პატიოსნოვიჩ ფონტრიპაკოვს დავაყენეთ. წარმოიდგინე, ძმაო ეშმაკო, ასეთ ცნობილ მოღვაწეს, როგორც უფალი ტრიპაკოვია, თვით მოუხდა კრების დღეს: თუ სადილიდან აყენება წევრების, თუ ლოგინიდან ადგება, თუ სტრატეგიის საშუალებით დაძახება, თუ საავათმყოფოდან ქარებიანი ავადმყოფის ჩამოყვანა, რომელთაც ხელგებში ქარების მიზეზით ფეხით მოუხდათ კენქის ჩაყრა.

აი, ასეთი სატანჯველი მივაყენეთ ჩვენს ზემოთ ნახსენებ მოღვაწეთ, ასეთი, შავი საქმე გავაკეთებინეთ მათ მაშინ, როდესაც ჩვენ „რიადოვოები“ ვიდებით უსაქმოდ და ბუზებსა ცყლაპავდით. შენთვის უფრო განსაცვიფრებელი ის იქნება, რომ ეს პატივცემულნი პირნი, რომელთაც თავისი ძაღლონი შეალიეს საზოგადო საქმეს და განსაკუთრებით ამ არჩევნებს, — გავაშავეთ და კულტურულ კავშირში, ჩვენი უბრალო მომაკვდავნი გავიყვანეთ. განა ასეთი უმადურობა იქნება! იმედია, ძმაო ეშმაკო, ჩამოხვალ და შენ მიერ რწმუნებულ პატარა ეშმაკებს ჯეროვან დარიგებას მისცემ, რომ ასეთი საქციელი კვლავ აღარ ჩაიდინონ. პატივი სცენ ღირსეულთ, რათა მათი მადლიანი კალმის ნაყოფი ერთი ასად იქცეს და სიტყვანი წმინდა მოცი-

*) ეს წერილი სხვა და სხვა მიზეზების გამო გვიან იბეჭდება. ეშმ. მათრ. რედ.
**) ათის გამოკლებით.

ქულთა მხსნელ და მფარველ ტარტაროზათ მოგვევლინოს ჩვენ: უკაცრავად, წერილი გამიგრძელდა, მაგრამ შენი ბრალთა. ამდენი ხანია არ მინახვიხარ და მინდა წერილით მიინც მოვიკლა შენი ნახვის წყურვილი. აწ კი ნახვამდის. დანარჩენი და დასასრული შემდეგისთვის იყოს.

რვა კენჭი*)

დიდი ჯიხაიში.

მინდა ვაცნობო ეშმაკსა
აგ-კარგი ჩვენი ყოველი...
ამ სოფლად ერთობ ბევრია
ბნელი და მავნე ცხოველი.

დაბეჩავებულ ხალხზედა
დაცეცილი აქვთ თვალები,
ვითომ და მათი მოწყალე...
ნამდვილ კი შეუბრალები.

კიდევაც „პატრიოტობენ“
ეს სოფელის ნაძირალები!
მათ შუბლზე სძებნო, ვერ პოვო
სინდისის ნატამალები.

სადაც რომ ძალას ატყობენ,
არიან შესაბრალები.
იკუნჩხებიან ვით ზღარბი
პირ ნილაბ ანაფარები.

როცა ხედავენ: ხალხს თავზე
რისხვა აქვს დანაფარები
ეჰ, მაშინ უნდა შეხედოთ!
არცა ყავთ ტოლი, ცალები.

ხალხის მწყესობას, ჩემობენ
ეს პირნი განაშავები,
დონ-კიხოტივით სუყველას
„დაპრაწული“ აქვთ თვალები,

ხალხის ფულეებით სუქდება,
ხალხის წინ დამნაშავები
გასულთა დროთა წესების
მძებნელი, მოტრფიალები.

ზოგს ტანზე კაბა აცვია,
და არის სჯულის მოძღვარი...
ხალხში თუ რამე აღმოჩნდა
ქანქარის რამე მაგვარი,

*) ეს რვა კენჭი, „ესფერთ“ ყუთში, ზედმეტათ რომ გარაჩხუნდა, მოვიპარე ფსევდონიმით, თუ არ დამცხეს ქვა და გუნდა.

ერთი აღავი, მეორეც,
მესამეც, თუა ამგვარი,
უთუოდ, იმას ეკუთნის,
რადგან კუჭი აქვს მაძლარი.

მეორე ინტილიგენტი,
დიდებული აქვს სახლკარი,
სამგან თუ ქანქარს აღიღებს
არც იმას ეთქმის უარი.

ასეა ესე ქვეყანა

ასეა მათი ზომაო...

მაძლარს, სიმამლრე, გაძლომა,
მშიერს სიმშლით შრომაო.

კიკოლა ბიჭი.

მესტვირული.

(№ 33 ლაზარეთს).

შენ, ჩემო კარგო ქამანჩავ!
უნდა შეგახო ხელია,
რომ მღერით შემოვიაროთ
ნავთლუდის მინდორ-ველია.
ლაზარეთებში შევიქრათ,
(თუმცაღა მეტად ძნელია)
სიფრთხილგ გვმართებს ამ ქამად
იქ სცხოვრობს რუხი მგელია,
არ ვიცი, გადარჩენოდეს

შიგ მყოფი უკბენელია,
 გარეშეებსაც, არა ერთს,
 დაუსახიჩრა წელია;
 მისგან გარბიან ყველანი,
 ვით მეძებრისგან მელია...
 დადგება ხანა, გამოჩნდეს
 საქმენი მისი ბნელია,
 დღეი დაადგეს საზარი,
 მოსძებნოს სორო-ხვრელია,
 შიგ შეძვრეს, იმალებოდეს
 ბოროტი შემცოადველია...

ახლა ვეწვიოთ შაქროსა,
 არ დაგვრჩეს უმადური,
 მიუღიღინოთ: გეთაყვა,
 ცოტა გვათხოვე ყურია;
 მოხედე ერსა „პუნკტისას“
 და მიეც საზრდო პურია,
 მარხვა ეყოფა, ამდენი,
 ნუ ხარ სასტიკის ჯურია“...
 დამპალი თევზით და ბრინჯით
 ვით შესძლონ სამსახურია?
 შენ შემოგყურებს, მამაო,
 გარეშე—შინაურია.

არ დაგვაფიწყდეს, სტვიროჯან,
 შახუინ-ჩანჩაგორია,
 ტელეფონისა გამგეთა,
 ჩქარი მიშველა სჭირია,
 ღიღინით ვამცნოთ ქვეყანას,
 რომ მათ დაადგა ქირია;
 „მოწყალე დებსა“ უხმობენ
 ნაცნობ-უცნობი პირია,
 ზოგი „ვეტცელში“ იბარებს,
 ზოგს მოსწონს მტკვრისა პირია,
 თუ ვინმეს დროი გადუცდა,
 გამგეთ ვერ იხსნის გმირია,
 დანგრევა, განადგურება,
 იერიშებიც ხშირია...
 აწ კი ვუშველოთ ვავს, თორემ
 დავრჩებით ანატირია.
 უფალო! გვიხსენ მონანი,
 ნურმც ვიქნეთ განაწირია!

შ—ო.

გაცრუებული იმედი

ანუ
ვინ იყვნენ ქურდები?

ეს ამბავი გურიაში მოხდა, სოფ. ჯვარზე, შე-
 მოქმედის საზოგადოებაში, ვინაიდან ახირებული
 ყველაფერი გურიაში უნდა მოხდეს.

ფეხ-აკრეფით ეპარებოდენ ისინი პატარა შავსა
 და მჭვარტლიან ქოხმახს. თუმცა ღამის სუღარა
 ჰფარავდა ყველაფერს, მაგრამ ისინი მაინც შეშინ-
 ნებულად აცეცებდენ აქეთ-იქით თვალებს. ცხადია
 ეშინოდათ.

ფრთხილად გაიღეს სამქედლოს კარები და
 ხარბათ დაიწყეს ნივთების თვალიერება. ყველაფე-
 რი ცივი და ჭანგინი აღმოჩნდა. „კასაშიაც“ მხო-
 ლოდ კაპეიკები დახვდათ.

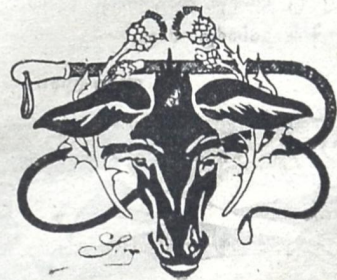
— აი, ჩვენთვის საჭირო ნივთები, დაიძახა
 ერთმა და იქვე კუთხეში მიყრილ ნაღებს ხელი
 დააღლო.

მახლობელ ეკლესიაზე ყარაულმა ჩვეულები-
 სამებრ ზარებს ჩამოჰკრა და მით ქურდებს საქმე
 გაუფრთხო. იმათ მსწრაფლ მიატოვეს პატარა მჭვარ-
 ტლიანი ქოხი და ნადავლით წყვილადში მიიმალენ.

შეცდომა ღამის რაინდებისა მხოლოდ მეო-
 რე დილით გამოიჩვენა. როცა მათ სამქედლოში
 მოპარული ნაღები ფერხთ მიიზომეს ყველა დიდ-
 რონი აღმოჩნდა. მათ მხოლოდ ნაღების სიმრგვა-
 ლით იხელმძღვანელეს, სიდიდეს ყურადღება
 აღარ მიაქციეს და ნაღებიც ბედაურ ცხენების აღ-
 მოჩნდა. მათთვის თურმე მეოთხედი ზომისაც იკ-
 მარებდა.

ვინ იყვნენ ქურდები.

შ—ტალი.

გამოცანა

(ქვიტარა, ქუთაისის მარა)

ერთი ვინმე (ამ სოფელში)
დაბალი და ქილარაა,
ხშირად რომ სვამს და ბევრს ლოთობს
მის ქუთაზე აღარაა.

ხან ერთს ლანძღავს, ხან მეორეს
ბილწ სიტყვებით ყველას თათხავს...
(სწორეთ კარგი იქნებოდა
უცხუნებდეთ მაგრად მათრახს).

თუ ოდესმე ფხიზლათ არის
მელა-კუდობს, ეგ მაცდურია
და საწყალ გლეხს ფტკვენის, ატყავებს
თუ იხელთა უბედურია.

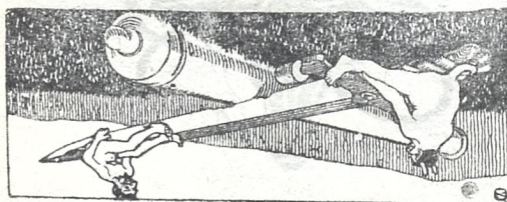
თვითონ ხშირად გაიძახის,
რომ თუმნობით ხარჯავს ღლეში,
გასაკვირვი ამბავია?!
სად შოულობს ამდენს ჩვენში?!

ოცდა ათი მანათი აქვს
შრომის ქირა იმას თვეში,
აბა, ამდენს რითი ფლანგავს
თუ არ სცურავს საქრთამეთში?

„ჯოჯოხეთის ოთახი“ აქვს
ყველა სტავნებ დახურული...
ბნელ ოთახში გლეხი შეჰყავს
საქმე რომ ჰქმნას დაფარული...

მოსე მწერალს წააქარბებს,
ოინები იციხ ბლობად
და სოფელიც მისცა ღმერთმა
ფართე კუქის გასაძლომად.

ლანი-ლანი.

„ეშმაკის მათრახის“ ხელის- მომწერთა საყურადღებოთ:

ვთხოვთ ხელის მომწერლებს ჟურნალის ფული-
ვისაც არ გადაუხდია ადრე გამოგზავნონ, წინააღმ-
დეგ შემთხვევაში „ეშმ. მათრახის“ გზავნა შეუწყ-
დებათ.

ფული უნდა გამოგზავნოს შემდეგი ადრესით:
Тифлиси, Ольгинская № 6, С. Таварткиладзе.

გამოვიდა „ქს“-ის ახალი ბროშურა კონსერვატიზმი, ლიბერა- ლიზმი და სოციალიზმი.

კანტორა „განათლებლის“ მიერ გამოცემული.
ფასი 25 კაპ.

აგენტებს დაეთმობათ 20 კ. საწყობი ოლღას
ქუჩა № 6.

განცხადება

ჩვენს დეზინფექტორთა კლუბში.

ს ს ყ უ ი ს

ვინც ამბობს, ვითომც მსოფლიო ომმა გაა-
ნადგურა ყველაფერი და სიამოვნება ხალისიც თან
წაიღო... მობრძანდით, ჩვენს დეზინფექტორთა კლუბში და
თქვენ დარწმუნდებით, რომ ადამიანის სულიერი
წყურვილთა მოკვლა შეიძლება ყოველ დროს.
მკითხველი დარწმუნდება, რომ „კლუბისტებს“
ანგარება არ აღაპარაკებს, არამედ იღვწიან, რომ
ადამიანის დამშეულ გონებას მიაწოდონ სულიერი
საზრდო. — წვერად ჩაწერა და შესვლა უფასოა,
რაც შეეხება გამოსვლას, ამაზე შემდეგ...

(გამან. ლაზარეთი)

პატივისცემით ყოფილი ჰორკონიკი გ—ცი.

ვისაცა აქვდენ ყურნი სმენად, ისმინეთ.

იჩაართ უმთხევა იფიათია!
ბედშაო სოფლის მუშებო!

ისარგებლეთ იფიათი შემთხვევით. ჩაეწერეთ ჩემს მუშათა რაზმში.

პირობები ხელსაყრელია.

- 1) ხელფასი დღეში 5 მანეთი. (8 საათის სამუშაო).
- 2) ბინა, ხარჯი და წამლობა ჩემი.
- 3) გზის ხარჯი ბათუმბოდე თქვენი, იქით ჩემი.
- 4) ანგარიშის გასწორება ყოველ დროს.

ირქართ, ირქართ, ირქართ!

ვარდენ ფლიდაძე.

იჯარადართო და მოიჯარადართო!
ისარგებლეთ ბედნიერი შემთხვევით.

შემიძლია ქ. ბათუმში ჩაგებაართ 500—600 კაცამდე გამოცდელი მუშა ხელი.

საკომისიოდ ავიღებ სულსე
მხოლოდ 7 მანეთს.

ხელფასის შესახებ მუშებს თითონ მოელოპარაკებით ადგილობრივ.

საჭიროა სირქარე!

ვარდენ ფლიდაძე.

ვინა ხარით ქრისტიანი.

მიგმართათ ყველას, ვისაც კი გული შესტკივა საწყალი ხალხისათვის, შევიდეს ჩვენს უძმოდ მდგომარეობაში და აღმოგვიჩინოს დახმარება. ვილაც გაიძვერა ფლიდაძემ სასტუკათ მოგვეტყუა, სოფლიდან ბათუმში ჩამოგვიყვანა და მიგვიცა ვილაც უღმერთოს. გვინდა სოფელში დაბრუნება, გზის ფული აღარ გვაქვს. გვიშველეთ.

ხელს აწერს 500 კაცი.

